

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2737/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.949/2023/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A jogi képviselővel (Palotai Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Palotai Beáta) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.949/2023/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.077/2023/7. számú ítéletére, valamint a Fővárosi Törvényszék 37.P.21.794/2021/51. számú ítéletére kiterjedő hatállyal. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Abtv. 61. § (1) bekezdésének megfelelően kérte a Kúria ítélete végrehajtásának felfüggesztését is.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a támadott bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozó előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] 2001. február 18-tól 2008. február 16-ig a felperes ingatlanberuházással foglalkozó gazdasági társaság ügyvezetői tisztségét az indítványozó alperes látta el. 2006. július 31-e és november 8-a között a felperesnek egy banknál vezetett számlájáról hét átutalás és készpénzfelvétel történt, összesen 55 076 800 forint értékben. A felperes 2007. november 17-e és 2011. április 12-e közötti ügyvezetője több alkalommal felszólította az alperes indítványozót és a gazdasági társaság könyvelőjét a felperes könyvelési és egyéb iratai átadására, melyek eredménytelensége miatt 2008. november 13-án bejelentést tett a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnokságán, valamint az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép

magyarországi Regionális Igazgatóságánál és a Pest Megyei Rendőrfőkapitányságon is.

- [4] A felperes ügyvezetői tisztségét 2011. április 12-től ellátó személy 2011. április 21-én felszólító levelet küldött az indítványozónak a cégre vonatkozó iratok átadására, majd 2011. április 28-án kelt levelében az indítványozót összesen 229 850 000 forint megfizetésére szólította fel. Az eredménytelen fizetési felszólítást követően a felperes keresetet nyújtott be az indítványozó ellen 55 076 800 forint és járulékai megfizetésére, kártérítés jogcímén.
- [5] Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék 6.P.23.099/2011/26. számú ítéletében ennek az összegnek a megfizetésére kötelezte az indítványozót. A bíróság megítélése szerint a felperes gazdasági társaság csatolta valamennyi követelése vonatkozásában a kifizetéseket és az átutalásokat alátámasztó bizonylatokat. Az indítványozónak vagy azt kellett volna bizonyítania, hogy az iratokat átadta a következő ügyvezetőknek, vagy minden perbeli követelés vonatkozásában hitelt érdemlő módon igazolnia kellett volna azt, hogy az azok alapját képező kifizetésre a cég érdekében került sor. Az indítványozó ennek a bizonyítási kötelezettségének a perben a bíróság megítélése szerint nem tett eleget. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 25.Pf.20.420/2015/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a Kúria Pfv.III.20.528/2016/6. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [6] 1.2. A jogerős ítélettel szemben az indítványozó perújítási eljárást kezdeményezett, melyben kérte, hogy a bíróság a Fővárosi Ítéltábla 25.Pf.20.420/2015/7. számú jogerős ítéletét helyezze hatályon kívül és a perújítási kérelemhez csatolt új bizonyítékok alapján hozzon a kereseti kérelmet elutasító új érdemi határozatot. Arra hivatkozott, hogy a perújítási kérelemhez csatolt bizonyítékokat sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem bírálta el, azok elbírálásuk esetén rá kedvezőbb határozatot eredményeztek volna. A bizonyítékokat önhibáján kívül nem tudta az elsőfokú eljárásban becsatolni. Az új bizonyítékok előkerüléséről azt állította, hogy a képviselőjében eljáró ügyvédi irodát 2012. október 2-án telefonon értesítette egy önkormányzat ügyintézője, hogy a település közterületén egy nagyobb kartondobozban hivatalos iratokat találtak, amelynek jelentős része az ügyvédi irodához köthető. Az iratok áttanulmányozását követően nyilvánvalóvá vált, hogy azok között fellelhető az alapper tárgyává tett követelések, utalások és kifizetések jogalapját alátámasztó okiratok, bizonylatok másolata is. Új bizonyítékként hivatkozott egy egészségügyi szolgáltató kft. mint szolgáltató és a felperes gazdasági társaság között 2006. február 8-án létrejött szolgáltatási szerződésre (a továbbiakban: Szerződés¹), amely szerint a kft. a perújított felperes részére 2005. augusztus 24-től egy budapesti bérleményben székhelyet, fióktelepet, az üzletviteléhez szükséges általános személyi és tárgyi feltételeket biztosít. Új bizonyítékként a szerződés mellé csatolta a Kft. által kiállított számlát, amely szerint a perújított felperesnek banki

átutalással, irodai szolgáltatásként meg kell fizetnie összesen 23 760 000 forintot. Az indítványozó perújítási kérelméhez csatolt egy 2006. május 15-én kelt vállalkozási szerződést is, amely egyrészt a perújított felperes és egy másik gazdasági társaság mint megrendelő, másrészt egy építőipari és szolgáltató kft. mint vállalkozó között jött létre (a továbbiakban: Szerződés2). A szerződés tárgya egy szentendrei telekingatlan tereprendezési és kivitelezési munkálatainak az elvégzése, kaszálás, hulladékszállítás és egyéb volt. Az indítványozó állította, hogy ennek a szerződésnek a teljesítéséhez köthető az alapeljárásban nevesített kifizetések közül három készpénzfelvétel. Az indítványozó szerint mindezek alapján a becsatolt bizonyítékokból egyértelműen következik, hogy a perbeli tranzakciók a felperes gazdasági társaság érdekében megvalósult gazdasági események, amelyek következtében nem jött létre a perújított felperes vagyonában értékcsökkenés, így a teljesítések kárnak nem tekinthetők.

[7] A Fővárosi Törvényszék 37.P.23.377/2019/28. számú végzésével az indítványozó perújítási kérelmét mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította. Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 4.Pkf.25.462/2021/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a perújítást megengedte.

[8] 1.3. A Fővárosi Törvényszék 37.P.21.794/2021/51. számú, 2022. június 14. napján meghozott ítéletével a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. A Törvényszék megítélése szerint a Szerződés1 vonatkozásában arra a következtetésre jutott, hogy figyelemmel az eljárás során beszerzett nyilatkozatokra és vallomásokra, továbbá az okiratok előkerülésével kapcsolatos körülményekre, valamint az eredeti okiratok bemutatásának jelentős késedelmével kapcsolatos tényekre, a Szerződés1 tartalma nem valós (Fővárosi Törvényszék ítélete, Indokolás [83]), de még ha azokat a bíróság valós tartalmúnak fogadta volna is el, a Szerződés1 akkor sem bizonyította volna, hogy a vitatott kifizetések a felperes gazdasági társaság érdekében történtek (Fővárosi Törvényszék ítélete, Indokolás [86]–[91]). A bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a Szerződés2 és az ahhoz tartozó igazolások, számlák tartalmilag nem valósak, de az indítványozó még a szerződés tartalmi valódiságának bizonyítása mellett sem tudná azt igazolni, hogy a perben megjelölt egyes készpénzfelvetelek során a felvett pénzeszegek a Szerződés2-t megkötő gazdasági társaság részére kerültek átadásra. Abban a körben, hogy ezeket az összegeket ki, mikor, hol és kinek adta át, még tényelődást sem tett, arról okiratot, átvételi elismervényt nem csatolt (Fővárosi Törvényszék ítélete, Indokolás [112]).

[9] 1.4. Az indítványozó fellebbezése folytán másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.077/2023/7. számú, 2023. április 18. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Fővárosi Ítéltábla szerint az alapeljárásban az indítványozó

önhibájából nem adta elő védekezése körében a releváns tényeket, és nem csatolta az okiratok bizonyítékait (Fővárosi Ítéltábla ítélete, Indokolás [10]), de abban az esetben, amennyiben az indítványozó önhibája ellenére vizsgálni kell a perújítási kérelemben előadott tényeket, és értékelni kell az új bizonyítékokat (márpedig a Fővárosi Ítéltábla 4.Pkf.25.462/2021/2. számú, perújítást megengedő végzése miatt ez a jogi helyzet áll fenn), az Ítéltábla alapvetően egyetértett a Fővárosi Törvényszék álláspontjával (Fővárosi Ítéltábla ítélete, Indokolás [13]–[14]).

- [10] 1.5. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria Pfv.II.20.949/2023/15. számú, 2024. április 9. napján kelt ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria megítélése szerint eljárásjogi értelemben is helyesen járt el a Fővárosi Ítéltábla akkor, amikor azt rögzítette, hogy bár megítélése szerint nem lett volna helye a perújítás engedélyezésének, azonban az engedélyező végzés kötőereje miatt azt utólag már nem lehetett eljárásjogilag megváltoztatni, a másodfokú bíróság pedig érdemben is felülbírálta az elsőfokú ítéletet, és azt jogszabálysértés hiányában helybenhagyta. A Kúria megítélése szerint helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor arról tájékoztatta az indítványozót, hogy neki kell bizonyítania, hogy az egyes kifizetések a gazdasági társaság érdekében történtek, de arról már a prejudikáció sérelme nélkül nem adhatott tájékoztatást, hogy ezt milyen bizonyítékokkal kell megtennie, mit fog a bíróság elfogadni, ez a kérdés ugyanis már a jogvita érdemi elbírálásának a része, mely a bizonyítékok bíróság általi szabad mérlegeléséhez tartozik. A Kúria azt is rögzítette, hogy egyébként tartalmilag is egyetért a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla által levont következtetésekkel.
- [11] 1.6. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszát, melyben a Kúria Pfv.II.20.949/2023/15. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.077/2023/7. számú ítéletére, valamint a Fővárosi Törvényszék 37.P.21.794/2021/51. számú ítéletére kiterjedő hatállyal. Az alkotmányjogi panasz szerint a támadott bírói döntések sértik az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét, az alábbiak szerint.
- [12] Azáltal, hogy az eljáró bíróságok az önhiba kérdését a Fővárosi Ítéltábla 4.Pkf.25.462/2021/2. számú, perújítást megengedő végzése ellenére ismételt vizsgálat tárgyává tették, megsértették a *res iudicata* elvét (Alaptörvény 28. cikkének sérelme), és a *res iudicata* figyelmen kívül hagyásával végeredményben megsértették a jogállamiság és jogbiztonság elvén keresztül az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát (önkéntes, *contra constitutionem* bírói döntés), valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését. Ugyancsak az Alaptörvény fenti rendelkezéseinek sérelmét eredményezte az alkotmányjogi panasz szerint, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvényből fakadó

kötelezettségük ellenére nem vették figyelembe a jogszabály célját a bizonyítóerővel összefüggésben, amikor „gyanúsak” minősítették és figyelmen kívül hagyták az indítványozó által felhívott teljes bizonyító erejű magánokiratokat. Az indítványozó szerint a teljes bizonyító erejű magánokiratok bizonyító erejét nem az indítványozónak kellett volna igazolnia, ha adott esetben a felperes gazdasági társaságnak kellett volna ezt a vélelmet megdöntenie, ennek ellenére a bíróságok mégis azt állították, hogy az okiratok alaki valódisága ellenére az okiratok tartalmi valódiságát is az indítványozónak kell bizonyítania. E körben (a teljes bizonyító erejű magánokiratok teljes bizonyító erejének elvonása körében) az indítványozó az indokolási kötelezettség sérelmét is állítja, továbbá azt is sérelmezi, hogy az elsőfokon eljáró bíróság nem tett eleget a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének.

- [13] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelmét az indítványozó azért látja megvalósulni, mert az eljáró bíróságok a perbeli tanúk szavahihetőségét önkényesen kétségbe vonták, megsértve ezzel mind az indítványozó, mind pedig a tanúk jó hírnévhez való jogát.
- [14] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Abtv. 61. § (1) bekezdésének megfelelően kérte a Kúria ítélete végrehajtásának felfüggesztését is.
- [15] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt.
- [16] 2.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó jogi képviselője a Kúria ítéletét 2024. május 3. napján vette át, mely időponthoz képest alkotmányjogi panasz határidőben, 2024. július 2. napján került előterjesztésre. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek tekinthető, ugyanis az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárás perújító alperese volt. Az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogi képviselője az Alkotmánybíróság eljárására kiterjedő meghatalmazását csatolta.
- [17] 2.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében alkotmányjogi panasz csak Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozással terjeszthető elő. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke nem tartalmaz az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot (lásd például: 3096/2025. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [14]), ezért az alkotmányjogi panasz ebben az elemében nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja törvényi követelményét.

- [18] 2.3. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt akkor fogadhatja be, ha az határozott kérelmet tartalmaz, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pontja értelmében a kérelem akkor határozott, ha megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, az *e)* pont értelmében pedig a kérelemnek egyértelmű indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése állított sérelmével összefüggésben ezen követelményeknek nem tesz eleget. Az indítványozó a VI. cikk (1) bekezdése sérelmét részben egyébként sem a saját alapjogsérelmeként (hanem a tanúk szavahihetősége megkérdőjelezéseként) fogalmazta meg, részben pedig (a saját alapjogsérelme körében) nem adott elő alkotmányjogilag értékelhető indokolást a VI. cikk (1) bekezdése állított sérelme vonatkozásában, hanem csupán általánosságban, azért állította, mert a bíróságok nem osztották az indítványozó által képviselt jogi álláspontot, és nem fogadták el az indítványozó bizonyításait. Önmagában a bírói döntés irányának vitatása még nem lehet elegendő a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontja szerinti követelmények teljesítéséhez {hasonlóan például: 3096/2025. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [16]}.
- [19] 2.4. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a határozott kérelem követelményét teljesíti.
- [20] 2.5. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [21] 2.5.1. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem fogalmaz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, figyelemmel az alkotmányjogi panasz tartalmára és az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatára.
- [22] 2.5.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben ugyanakkor a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye sem állapítható meg, az alábbiak szerint.
- [23] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét a *res iudicata* és a teljes bizonyító erejű magánokiratok bizonyító erejének áttörésével, mint önkényes bírói döntéssel, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésével összefüggésben hívta fel.

- [24] Az Alkotmánybíróság a jelen esetben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában valójában az eljáró bíróságok jogértelmezését, illetőleg a bírói döntések szakjogi megalapozottságát vitatta. Az indítványozó által előadott érvek legfeljebb annak alátámasztását igazolhatják, hogy a támadott, az indítványozóra hátrányos bírói döntéseket az indítványozó miatt tartja törvénysértőnek (*contra legem*-nek), azonban a rendesbíróságok döntéseinek szakjogi-törvényességi felülvizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik. Az alkotmányjogi panasz arra vonatkozóan pedig már nem tartalmaz indokolást, hogy az indítványozó álláspontja szerint jogsértő bírói döntés miatt vált egyben az alaptörvény-ellenesség szintjét is elérően önkényessé, *contra constitutionem*-mé, többek között a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően {lásd például: 3306/2025. (IX. 30.) AB végzés, Indokolás [18]}.
- [25] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből az a kötelezettség fakad, hogy a bíróság a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni, ugyanakkor azonban az indokolási kötelezettségből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége és különösen nem következik az indítványozók szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd például: 3122/2025. (IV. 25.) AB végzés, Indokolás [30]}. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó elégtelennek tartja az egyébként az ügy valamennyi lényegi részére kiterjedő indokolást, illetőleg a bíróság az indokolásában nem az indítványozó által képviselt jogi álláspontot osztja, még nem veti fel az indokolási kötelezettség sérelmének kételyét.
- [26] Az Alkotmánybíróság a fentiekre figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét sem.
- [27] 3. Mindezen szempontokra figyelemmel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az alkotmányjogi panasz befogadását az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.
- [28] Az alkotmányjogi panasz visszautasítására tekintettel az Alkotmánybíróságnak nem kellett döntenie az Abtv. 61. § (1) bekezdése szerinti végrehajtás felfüggesztése tárgyában előterjesztett kérelemről {hasonlóan például: 3306/2025. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [24]}.

Budapest, 2025. november 25.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető, előadó

alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett